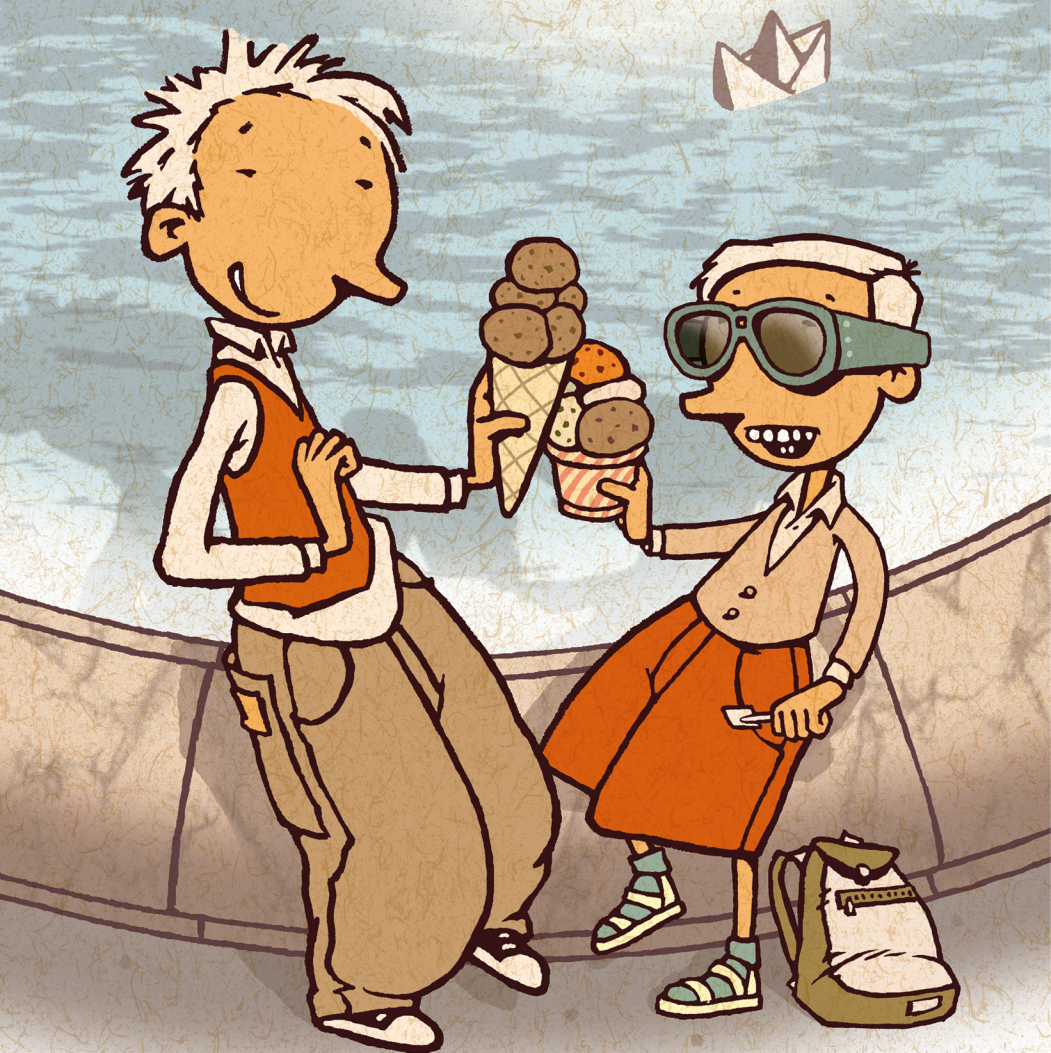


ANDREAS STEINHÖFEL
RIKO, OSKAR ve DEFOLU KALPLER





RİKO, OSKAR VE DEFOLU KALPLER

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2009, CARLSEN Verlag GmbH

İlk baskı 2009 yılında Almanya'da *Riko, Oskar Und Das Herzgebreche* adı ile Carlsen tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAN: Andreas Steinhöfel
RESİMLEYEN: Peter Schössow
TÜRKÇELEŞTİREN: Kâzım Özdoğan
EDİTÖR: Olcay Mağden Ünal
SON OKUMA: Ümit Mutlu
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2013 (3000 adet)

İkinci Baskı: Mart 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-181-4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve DEFOLU KALPLER



 **tudem**

ANDREAS STEINHÖFEL

Andreas Steinhöfel, 1962’de Almanya’da doğdu. Çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yaptı. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı*’nı 1991’de, mezun olduktan sonra yayımladı. En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı*, Almanya’daki pek çok okulda okutuldu. *Riko, Oskar ve Derin Gölgeler* adlı kitabı ile 2008 yılında “Corine Edebiyat Ödülü” ve 2009 yılında “Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü”ne layık görüldü. 2017 yılında “James Krüss Uluslararası Çocuk ve Gençlik Ödülü”nü kazanan yazar, hâlen Hesse’de yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Riko, Oskar ve Derin Gölgeler (*roman*)

Riko, Oskar ve Defolu Kalpler (*roman*)

Riko, Oskar ve Çalıntı Taş (*roman*)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (*roman*)

Kıralık Canavar (*roman*)

Çat Kapı (*roman*)

Farklı (*roman*)

Mekanik Prens (*roman*)

Gecen Gündüzüm Olsa (*öykü*)

Marrak	Runge-Blawetzky Ailesi
Westbühl	Fitzke
Bayan Dahling	Kiesling
Altı kişilik Kessler Ailesi	Doretti Ailesi (Annem ve ben)
	Jule, Bert's ve Mesut
(Arka avluya açılan kapı)	Mommsen

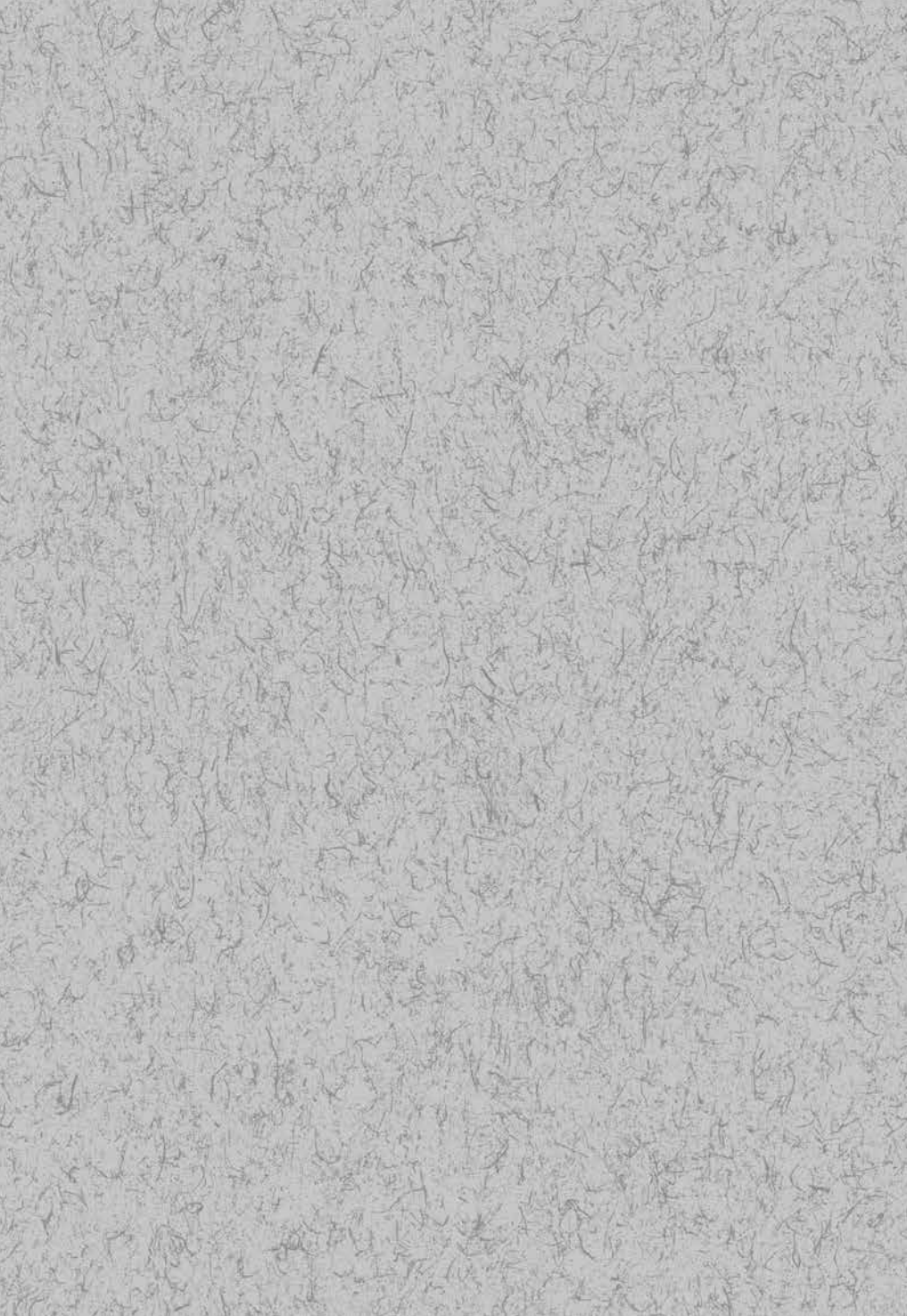
Lynn'e

Hoş geldin,
dünya tatlısı!

SALI

DÜNYANIN SONU





Tabelada *Berlin* yazıyordu. Harflerin üzerine sol alt köşeden sağ üst köşeye, çaprazlama kırmızı bir çizgi çekilmişti. Yani şehir burada son buluyordu.

“Ee, Riko?” dedi yanımda duran Wehmeyer. “Hoşuna gitti mi burası?”

Buraya gelirken kullandığımız Teer Caddesi çok sıcaktı. Yol dümdüz devam ederek daralıyor, daralıyor ve çok uzakta siyah bir çizgi olarak kayboluyordu. Yolun iki tarafındaki tarlalarda yetişen mısırlar metrelerce uzamış ve sararıp kurumuştu. Mısır saplarının arasında esen rüzgâr, eski kâğıt parçaları gibi hışırdayıp fısıldamalarına yol açıyordu. Gökyüzü her şeyin üzerine öyle olağanüstü biçimde kaplanmış görünüyordu ki, sanırsınız Tanrı devasa bir salata kâsesini tersyüz etmiş. Gök, annemin çok sevdiği Yunan Akdenizi aromasını küvete döktüğünde suyun aldığı renk gibi maviydi.

YUNAN AKDENİZİ: Ege Denizi'ne böyle de denir. Aslında bir sürü Akdeniz var, ama onların isimleri başka. Bu deniz, Cebelitarık denen bir yerde Atlantik Okyanusu'na karışır. Nedendir bilinmez, orada birkaç maymun, kayalıklarda oturup çevreyi seyrediyormuş. Belki de neden kırmızı veya sarı denizler olmadığını merak ediyorlardır, neden sadece ak bir deniz olduğunu. Ne tuhaf bir yer burası, diye düşünüyorlardır belki de.

Normalde, dümdüz gitmeyi, dönemeçlerden ve köşelerden daha çok seviyorum, bu nedenle aslında mısır tarlalarının ortasında uzanan bu yolun çok hoşuma gitmesi gerekiyordu. Ama hoşlanmamıştım. Burada, yani dışarıda her şey öylesine geniş, yüksek ve sonsuzdu ki, resmen başım dönüyordu. Sanki insan hiçbir yere varmaksızın durmadan yürüyebilir, sonunda da ümitsizlik içinde yolunu kaybettiği ve tarla sıçanlarının saldırısına uğradığı mısır tarlalarının içinde dönüp durabilirdi. İki hafta önce, henüz hastanede yatarken Berts bana hayvanlar hakkında bir ansiklopedi hediye etmişti. İşte orada bir tarla sıçanı resmi vardı. Unutulmaz, sevgili iki Mollie'nden farklı olarak –Tanrı'nın rahmeti küçük ve altın gibi fare ruhlarının üzerinde olsun– tarla sıçanları; öldürücü dişleri ve çelik gibi sert turnakları olan, yanaklarının içi kocaman, devasa canavarlardır. Her yanak içine bir çocuk rahat rahat sığar. Hele eve giderken böyle tehlikeli bir tarladan geçen küçük bir çocuk, bisikletiyle birlikte bile sığar.

Dalgalanan mısır saplarına bakarken korkudan birazcık terledim ve Oskar'ın yanımda olmasını diledim. O zaman hem daha az korkardım hem de tarla sıçanı, bir yanağı boş kaldığı için dengesini yitirmezdi.

Gel de korkma!

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve omzumun üzerinden gizlice baktım. Wehmeyer'in motosikleti tozlu yol kenarında duruyordu. Motosikletin parlak kromu ve kıpkırmızı boyası güneşte parlıyor, kaskların ikisi de seilenin üzerinde duruyordu. Birisi büyük, diğeri küçüktü;

Wehmeyer'in, biri benden bir yaş büyük olan iki oğlu var. Motosikletin benzin deposunun üzerindeyse BMW yazıyordu. Berts'in motosikletinin markası ise Ducati ve bence çok daha şık. Her ne kadar bu korkunç yerden çabucak sıvışmayı istesem de, Wehmeyer'in yaz tatilinin ortasında o kadar yolu göze alarak benimle buraya gelmesi büyük bir incelikti. Ha buraya gelmişsin ha dünyanın sonuna gitmişsin, aynı şeydi.

O zamana kadar hiç şehir dışına çıkmamıştım, trenle bile. Bana kalsa, bunun zararı yoktu ve böyle devam edebilirdi. Berlin'den çok uzağa gitmek beni hepten altüst ediyor; tabii eğer bu çok uzağa gitmenin sonunda, mesela Walterdorf'ta olduğu gibi yiyecek bir şeyler varsa, o başka. Annem ve Irina ile oradaki IKEA'ya gitmiştik bir keresinde. Oturma odası için raf satın almıştık ve öğle yemeğinde de İsveç köftesi yemiştik. Bu köfteler bilyeye benziyor, tabii oynanmayan cinsten. Acayip lezzetliydi, gerçi bir sürü küçük kalpten oluşan ve üzerine kiraz ve pudra şekeri konduğu için sanki kalpler kaniyormuş gibi görünen, son olarak da tepesine kristal kar taneleri serpiştirilmiş İsveç waffle'ı daha lezzetliydi ve...

“Riko?”

“Hı?”

“Burayı sevdi mi diye sordum.”

“Ah... Evet, harika bir yer. Beni buraya getirdiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Wehmeyer, buraya getirmekle bana büyük bir iyilik yaptığına inanıyordu; onun için, centilmenlik icabı,

kendime hâkim olmalıydım. Ayrıca kendisi öğretmendir ve öğretmenlerin sağı solu belli olmaz. Bakarsınız insana motosiklet gezisi için bile not verebilirler.

Bu gezi, tatil günlüğüm için söz verilen ödüldü. Günlüğü hastaneden taburcu olduktan sonra, Wehmeyer beni Dieffe'de ziyarete geldiğinde törenle kendisine sunmuştum. Koltuğunun altında günlüğümle çekip gittikten sonra, birdenbire Wehmeyer'in artık hakkımda her şeyi öğreneceği aklıma geldi. Gerçi neden ve niçin hastaneye düştüğümü bütün Berlin, ismimi Frederiko D. diye veren televizyonlardan ve gazetelerden ve özellikle de, Hermann Meydanındaki Korstadt alışveriş merkezinin et reyonundan on gram bile olsa kıyma satın alan herkese olayı anlatan Bayan Dahling'den, çoktan öğrenmişti. Ama günlüğe sadece Mister 2000'le maceramızı değil, Oskar'la ikimizin hikâyesini, nasıl tanıştığımızı, Oskar'ın nasıl kaçırıldığını falan da yazmıştım. Ayrıca günlükte Bühl hakkında bir sürü şey vardı, çünkü onun yeni babam olmasını istiyordum. Aslında bunu, onun polis olduğunu bildiğimden bu yana daha çok istiyorum; ne de olsa, babası polisse, insan kendini daha güvende hisseder. Ayrıca günlüğe, çok yalnız olduğu için ara sıra gri duygu tarafından aniden ziyaret edilen Bayan Dahling hakkında da yazmıştım. *Ve* hafta sonunda salak Mesut'uyla tatilden dönecek olan Jule'ye abayı yaktığım da oradaydı.

İnsan herhâlde kendini bundan daha iyi ele veremezdi.

Wehmeyer bu arada hepsini okumuş olmalı, ama şimdiye kadar bu konuda tek laf bile etmedi. Kim bilir artık

benim hakkımda neler düşünüyordu. Epey utanç verici bir şey bu. Omuzlarımı sıkıntıyla azıcık kaldırdım. Terlemeye devam ediyor ve dosdoğru önüme bakıyordum. Belki de, diye düşündüm, böyle bir sıçan tarlasında kaybolmalıyım. Ya da kaçıp gitmeliyim, şey yönüne...

“Bu yol nereye gidiyor?” diye sordum.

“Güneye,” dedi Wehmeyer. Ve sonra, yönlerle aramın iyi olmadığını hatırlamış olmalıydı ki, ekledi: “Yerküreyi gözlerinin önüne getirirsen, güney en altta kalır. Yani aşağı doğru.”

Yola baktım ve söylediğinin tam bir saçmalık olduğunu düşündüm. Çünkü o tarafa doğru gidersen bir zaman sonra güney kutbuna varırsın ve artık “aşağı doğru” diye bir şey kalmaz. Ondan sonra hangi yöne gidersen git, tekrar yokuş yukarı gitmek zorunda kalırsın. Sadece güneye gidemezsin, çünkü artık güneye doğru gidecek yer kalmamıştır. Ama tabii ki bu, yönleri bulan kişinin aklına gelmemiştir ve bunun stresini şimdi ben çekiyordum.

Ancak, Wehmeyer hiç de stresli gibi görünmüyordu. Gülümsedi ve alçak sesle şöyle dedi: “Burası gerçekten de güzel, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. Oysa burası çok korkunç bir yerdi. Tek istediğim buradan gitmekti, hangi yöne olursa olsun.

“Şehirden uzakta, böylesi bir sükûnet. Yaz mevsimi. İnsanın kokusuyla mest olduğu bir hava. Tamamen başka bir dünya burası. Rüzgâr, büyük ve koruyucu bir el gibi tarlaların üzerinde esiyor. Neredeyse dokunaklı...”

İçini çektiğini duydum. Kocaman elini aniden başıma koydu. Eli bir kelebek gibi hafifti. Başımı kaldırıp dikkatle Wehmeyer'e baktım. Hayranlık dolu bakışı, her şeyi birden ele geçirdi; Tanrı'nın salata kâsesini, yolu ve hışırtı çıkaran tarla sığınlarını. O kadar duygulanmıştı ki, dokunsam hüngür hüngür ağlayacaktı ve ben de onu teselli etmek zorunda kalacaktım. Teselli etme işini hiç beceremem. Birini teselli etmeye kalktığımda, ben de onunla birlikte ağlamaya başlarım.

Wehmeyer, sanki başına gelebileceği fark etmiş gibi, sadece son bir kez daha derin derin iç çekti ve beni bıraktı. "Sen daha ziyade rasyonel birisin, değil mi?"

"Rasyonel biri olmak ne demek?"

"Duygularını göstermekten pek hoşlanmayan biri."

Bunu duyar duymaz karşı çıkmak istedim, ama hemen, bunu şaka yollu söylediğini göstermek için gülümsedi. Böylesi daha iyiydi. Çünkü Jule bir keresinde benim çok romantik bir oğlan olduğumu söylemişti. O anda Jule'ye, aslında daha çok *ona* karşı romantik olduğumu söylemek istedim, ama bunu söyleyecek cesareti bulamadım.

"Dönelim mi artık?" diye sordu Wehmeyer, başıyla BMW'sini işaret ederek. "Yoksa randevuna geç kalacaksınız."

Hele şükür!

Motosiklet kaskını kafama geçirdiğimde, Oskar kask taktığımda acaba kendisini nasıl hissediyor, diye düşündüm. Bu kadar çok korkmasının nedeni, bu dünyada ters gidebilecek bir sürü şey hakkında bilgisi olmasıydı. Sanı-

rım kaskın siperliğinin küçük olması, onun dünyayı daha az görmesini sağlıyordu; küçüldükçe tehlike de azalıyordu. Motosiklete tırmandım ve üzerinde çapraz kırmızı çizginin uzandığı il tabelasına, tarla sıçanlarına ve dehşet verici düzlükteki yola son bir kez daha baktıktan sonra, Oskar'ın yönteminin benim için de işe yaramasını dileddim. Bu uçsuz bucaksız arazinin insanları hasta ettiğine, hatta bu yüzden ölen insanlar olduğuna bahse girerim.

Zaten ben de kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Wehmeyer motosikleti çalıştırdı ve gazladık.



Tıpkı bingo silindiri gibi bir kafaya sahip olduğu için derin yetenekli olan ve özel eğitim merkezine giden biri için günlük, yüzyılın keşfi sayılır. Günlük tutmak, ufak tefek unutkanlıklara iyi geliyor. Ama büyük unutkanlıklara karşı ne yazık ki bir işe yaramıyor. Bunu Bay van Scherten'den biliyorum. Çok sevdiği Hanna'sı altmışlı yaşlarının başında şu büyük unutkanlığına yakalandı.

Biz Dieffe'ye taşınalı daha pek fazla zaman geçmemişti. O zamanlar Bay van Scherten ve eşi, her salı günü kilise cemaatinin *Kır Saçlı Yabanarıları* toplantılarına giderlerdi. Annem de o sıralar, bingo akşamlarını daha yeni keşfetmiş sayılırdı ve ikisini de severdi. Ben de onları çok sempatik buluyordum. Bay van Scherten'i seviyordum, çünkü derin yetenekli olmam onun hiç mi hiç umurunda değildi. Ayrıca o da benim gibi Matmazel Wandbeck'i korkunç

buluyordu. Matmazel Ellie Wandbeck, bingo oyununu düzenleyen kişi. En az Berlin Zafer Anıtı kadar yaşlı ve cemaatin toplandığı salonun küçük sahnesine çıktığında, neredeyse anıtın kendisi kadar büyük görünür. Silindirden bingo toplarını çıkardığı parmakları uzun, kemikli ve cılız. Üzerinde de her zaman dar, siyah takım elbise olur ve sesi sanki elbisesinin güveleri boynunun etrafında pırpır ediyormuş gibi çıkar.

“Bu yaşta saçını siyaha boyuyor!” dedi bir keresinde Bay van Scherten, alçak sesle. “Korkunç bir kadın. Kahvaltıda derin yetenekli çocukları yiyorsa hiç şaşırım.”

“Gerçekten mi?”

“Sana hiç yalan söyler miyim? Yemeye ayaklardan başlar ve yavaş yavaş yukarı çıkar. Kafanı paslı bir konserve açacağıyla açar, ama bunu en sona saklar.”

“Neden en sona saklıyor?”

“Kafanın içinde yiyecek fazla bir şey bulamayacağı için. Zaten zahmete girmeye bile değmez, değil mi?”

Bana bakıp sırttı ve yumruğuyla beni hafifçe, şakadan itti. Beni işlettiğini bildiğim için, ben de ona gülümsedim.

Çok sevdiği eşi Hanna da aynı kendisi gibi harika bir insandı. Her bingo akşamında bana bir tane çikolatalı gofret getiriyordu. Hatta bazen çantasından arka arkaya iki tane çikolatalı gofret çıkarıyordu, ama ikincisine öyle tuhaf bakıyordu ki, sanki sonradan ortaya çıkan, hiç de orada olmak istemiyormuş gibi geliyordu. Bana kalırsa üç veya dört tane de olabilirlerdi, çünkü çantada yeteri kadar yer vardı.

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve DEFOLU KALPLER

Riko, ucuzcu çocuk kaçıracısını yakalattıktan sonra günlüğüne devam etti.

Oskar, kafasındaki kaskı çıkardı ama onun yerine suratından bile büyük bir gözlük taktı.

Ve iki kafadar, Riko'nun annesinin de dâhil olduğu feci tehlikeli bir maceranın tam kalbine düştü!

Andreas Steinhöfel'in gerçekçi kaleminden çıkan *Riko, Oskar ve Defolu Kalpler*, serinin ikinci kitabında heyecanın dozunu daha da artırıyor; aile ilişkilerine, yakın dostluklara ve farklılıkların güzelliğine dikkat çekerek okurunu yepyeni bir maceraya sürüklüyor.



RESİMLEYEN:
PETER SCHÖSSOW

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) <#> tudemyaingrubu

ISBN: 978-605-285-181-4



9 786052 851814